

"לא, אין כאן שום טעות" אמר הנמר "אם תשחרר את השוורים מהעול נסיים את הכל תוך דקות. לא כדאי לך להתעכב" והנמר התחיל להשחיז את הציפורניים שלו ואת שיניו בצורה שלאיכר לא השאירה כל ספקות.

אך האיכר התחנן, ביקש שהנמר לא יטרוף את השוורים והבטיח שאם הנמר יחוס עליהם הוא, האיכר, יביא לו במקומם פרה שמנה שאשתו מחזיקה ברפת. הנמר הסכים והאיכר חזר הביתה עם השוורים.

הנמר ואשת האיכר

מתוך "סיפורי פונג'אב"
מאת פ.א.סטיל

יום אחד יצא איכר עם זוג השוורים לחרוש שדה שלו. הוא כבר פתח את התלם הראשון כשהגיע אליו נמר שאמר "שלום לך. מה שלומך הבוקר?" "שלום לך, אדוני" ענה האיכר רועד מפחד "ושלומי טוב היום, תודה רבה." הוא אמנם פחד מאוד אבל החליט שעדיף להיות מנומס. "אני שמח לשמוע זאת" ענה הנמר "כי הגורל שלח אותי הנה כדי שאוכל את השוורים שלך לארוחת הבוקר. אז אנא, שחרר אותם מהעול." "ידידי, האם אתה בטוח שאינך טועה?" שאל האיכר שנרגע קצת, אחרי שהבין שהנמר לא מתכוון לטרוף אותו אלא רק את השוורים "כי הגורל שלח אותי לחרוש את השדה הזה ולשם כך אני זקוק לשוורים. אולי תבדוק שנית את כוונת הגורל?"

אשתו ראתה אותו חוזר מוקדם התחילה לנזוף בו
"מה, כבר נמאס לך לעבוד? העבודה שלי כאן
בבית רק התחילה!"

האיכר הסביר לה שפגש נמר ושהבטיח לו את
הפרה שלהם במקום השוורים. האישה התחילה
לבכות ולצעוק "מה? תיתן לנמר את הפרה היפה
שלנו במקום השוורים המטופשים האלה? מה
ויישתו הילדים שלנו? איך אוכל להכין חמאה
וגבינה ללא חלב?"

"כל זה יפה מאוד, אשתי" ענה האיכר "אבל איך
נוכל לאפות לחם בלי חיטה? ואיך נשיג חיטה בלי
לחרוש את השדות? גבינה וחמאה הן טעימות
מאוד אבל מוטב להיות בלעדיהם מאשר בלי
לחם. אז בבקשה מהרי ותוציאי אלי את הפרה."
"אתה קשקשן גדול" בכתה אשתו "אילו היה לך
קצת סכל היית כבר מוצא דרך לצאת מהצרה
הזו!"

"תנסי את למצוא פתרון!" קרא בעלה בכעס.
"טוב" אמרה האישה "אמצא משהו. אבל אתה

חייב לבצע את ההוראות שלי. לך עכשיו אל
הנמר ותגיד לו שאשתך באה עוד מעט ומביאה
את הפרה."

הבעל פחד מאוד מהנמר ולא רצה לחזור אליו
בידיים ריקות, אבל לא ראה ברירה אחרת וחזר
אל השדה. הנמר עדיין השחיז את ציפורניו
בחוסר סבלנות וכששמע שצריך עוד לחכות
לארוחה שלו התחיל לנהום ולהניף את זנבו
באיום, עד שהאיכר כמעט והתמוטט מרוב פחד.
בזמן שהאיכר יצא אל הנמר האישה הלכה
לאורווה, אכפה את הסוס שלהם, אחר כך לבשה
את בגדי החג של בעלה, קשרה לראשה טורבאן
גבוה, עלתה על הסוס ורכבה לשדה שבו חיכה
הנמר.

היא רכבה ביהירות ובגאווה מעושה וכשהגיע
לשדה קראה בקול אמיץ "יהי רצון השמיים
שאמצא כאן את הנמר, כי במשך כל היום לא
טעמתי מבשר נמרים. והרי אתמול אכלתי
שלושה לארוחת בוקר." סנוור

הנמר נבהל נורא כששמע את הדברים וראה את הדמות העצומה קוראת איומים. הוא פנה ישר ליער ורץ מהר כדי להסתתר שם. בדרך כמעט והפך את התן המשרת שלו, כי הרי לכל נמר ישנו תן משרת שמגיש לו אוכל ומנקה אחר כך את העצמות.

"אדוני, אדוני!" קרא התן "למה אתה רץ כל כך מהר?"

"רוץ! רוץ!" קרא הנמר "הרוכב האיום הזה, שם בשדה, אוכל נמרים לארוחת בוקר!"
התן התחיל לגחך "אדוני הנכבד!" אמר "אולי השמש סנוורה את עיניך! זה לא רוכב איום רק אשתו של האיכר לבושה בבגדי גבר!"
"אתה בטוח?" שאל הנמר שעצר רגע.

"בטוח לגמרי, אדוני" ענה התן "ולוא השמש סנוורה את עיניך היית יכול לראות את הצמה שלה תלויה מאחור."

"אבל אתה עלול לטעות" התעקש הנמר הפחדן "זה נראה כמו רוכב מאיים ביותר!"

רוח "רק תפסיק את הרעש ושתוק. מהצעקות שלך אני לא יכולה לשמוע את קולי." היא חיכתה בשקט עד שהנמר והתן התקרבו קצת ואז קראה בקול מנומס "כמה זה יפה מצדך, אדון תן, שהבאת לי נמר שמן כזה. אני אגמור אתו תוך כמה רגעים ואז תוכל לקבל את העצמות שלו."

הנמר נבהל שוב כששמע את הדברים. הוא שכח את התן ואת הקשר שבו מחוברים הזנבות והתחיל שוב לברוח, כשהוא מושך אחריו את התן.

"בום-בום" מעל האבנים, "קרח-קרח" דרך שיחים קוצניים.

לשווא התן האומלל ילל וקרא לנמר שיעצור. הרעש שהם הקימו בבריחה רק הגביר את הפחד של הנמר והוא רץ דרך גבעות וגיאות עד שכבר לא היה לו יותר כוח לרוץ. והתן שנסחב אחריו היה מלא הפצעים ושריטות.

מסקנה – אל תקשור את זנבך לזה של פחדן.

"למה לפחד" ענה התן "בוא ונחזור. לא כדאי להפסיד ארוחה טובה בגלל אישה."

"אבל אולי הם שיחדו אותך כדי שתבגוד בי!" התווכח הנמר שהיה חשדן כמו כל הפחדנים.

"אז בוא ונלך לשם ביחד!" הציע התן.

"לא! אתה טוביל אותי לשם ואחר כך תברח!" המשיך הנמר לחשוד בו.

"אז כדי שתהיה בטוח נקשור את הזנבות שלנו. אז לא אוכל לברוח!" התן התעקש כי לא רצה להפסיד הזדמנות ללקק עצמות של הטרף.

בסוף הנמר הסכים ואחרי שקשרו חזק את הזנבות שלהם הם התחילו לחזור לשדה. בינתיים האיכר ואשתו נשארו בשדה וצחקו מהתעלול שהאישה עשה לנמר. אך אז ראו פתאום את הזוג, נמר ותן, יוצאים מהיער עם הזנבות קשורים יחד.

"רוצי!" קרא האיכר "אנו אבודים! הם יטרפו אותנו עכשיו!"

"שום דבר כזה, פחדן גדול!" ענתה אשתו בקור